

မိုးသောက်ပန်းချီ

မင်းရှင်

ကြည်နူးစရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု။
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ယနေ့ထက်တိုင် သူ့စိတ်ထဲ၌
တိတိကျကျ တစ်ခုမကျန် မှတ်မိနေသေးသည်။ အကြိမ်
အခါ မရေတွက်နိုင်တော့အောင် သည်အဖြစ်အပျက်က
လေးကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့မိသည်။ ထိုအခါတိုင်း ထို
အခါတိုင်း တိမ်မေ့ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး အကြောင်းအရာ
ကလေးတို့သည် အသေးစိတ်၍ စိတ်၍ ပေါ်ပေါက်လာ
တတ်လေသည်။

ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်လေသည်။
အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်တန်းရှည်ကြီးတို့မှာ ပြာမည်းလျက်
ရှိပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ နောက်ကျောဘက်တွင် အလင်းရောင်
သည် ထွက်ပြုစပြုလေရာ တောင်စွန်းတောင်ကွယ်တို့မှာ
အနီရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြင့် အနားကွပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ
သည်။ အရှေ့ဘက်တောင်ထိပ်များမှာ အလင်းရောင်
သည် မိုးကောင်းကင်သို့ မြင့်လေမြင့်လေ ဖျော့လေဖျော့
လေ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် တစ်စတစ်စ ညို၍ညို၍၊ မည်း၍
မည်း၍ လာခဲ့ရာမှ အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့
ရောက်သောအခါတွင်မူကား ပကတိညို၍ အမှောင်ထု
ဖြင့် လွှမ်းမိုးလျက် သွားတော့သည်။

သိပ်အလွန်အကျွံ မဟုတ်သော်လည်း အတော်က
လေး ချမ်းလေရာ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကုတ်အင်္ကျီ
အိတ်များအတွင်း ထည့်သွင်းလိုက်၍ ခါးကိုလည်း ခပ်
ကိုင်းကိုင်းထားကာ လျှောက်လာမိလေသည်။ သူ့လျှောက်
လျက်ရှိသော လယ်ကွက်ကြီးအတွင်းမှ မြေကြီးတို့သည်

နံနက်ဝေလီဝေလင်း၏ အညိုရောင်သမ်းလျက်ရှိပေသည်။
သို့လျှောက်ခဲ့စဉ်မှာပင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ နွားတင်း
ကုတ်သာသာ တဲပုတ်ကလေးတစ်ခုအား တွေ့ရလေသည်။

တဲကလေး၏ နံဘေးဝယ် လိမ္မော်ရောင် မီးတောက်
ကလေးသည် မီးလင်းဖိုမှထိုး၍ တက်လျက်ရှိကာ ထိုမီး
တောက်ကလေးမှတစ်ဖန် အညိုရောင် မီးခိုးအူအူကလေး
တို့သည် တလူလူ လိပ်၍လိပ်၍ တက်သွားပြန်ပြီးလျှင်
မိုးကောင်းကင်၏ အတော်မြင့်မြင့်နေရာသို့ ရောက်သောအ
ခါ မြူခိုးကလေးများအထဲ၌ ရောပြန်၍ ပျောက်ကွယ်သွား
ကြလေတော့သည်။

မီးလင်းဖို၏ နံဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး
ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရသည်။
ထိုမိန်းမမှာ အမှန်မတော့ ကလေးမကလေးတစ်ဦးသာဖြစ်
လျက် ဤမျှချမ်းစီးသော နံနက်စောစောအချိန်တွင် သူမ
သည် ထဘီကိုသာ ရင်ရှားထားလေသည်။

သူသည် တစ်စတစ်စ ရှေ့သို့တိုး၍ လျှောက်ခဲ့သော
အခါတွင် မိန်းမရွယ်၏ ရင်ခွင်အတွင်း၌ အအေးဒဏ်မှ
သက်သာရာရစေရန် ကိုယ်ကလေးကိုကွေး၍ နို့ဖို့လျက်ရှိ
သော ကလေးငယ်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ မိခင်မိန်းမရွယ်
မှာကား မီးအရှိန်မလျှော့စေရန် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေး
များကို အဆက်မပြတ် မီးတောက်အထဲသို့ ထိုးသွင်း
လျက် ရှိရာမှ မီးဖိုပေါ်မှ မြေအိုးကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်
ရှုနေလေသည်။ ကလေးငယ်မှာလည်း နို့ကိုသာ အစဉ်မ
ပြတ် စို့လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် မိခင်၏

အလုပ်၌မူကား အနည်းငယ်မျှ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် ကွေးလျက်ရှိလေသည်။

မိခင် မိန်းမရွယ်၏ ပြုမူလှုပ်ရှားမှုများမှာ ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်ပြီးလျှင် ကျင့်သားရပြီး ဖြစ်နေကြောင်းကို ဖော်ပြ လေသည်။ မီးလင်းဖိုအတွင်းမှ လိမ္မော်ရောင် မီးတောက် မီးလျှံကလေးတို့မှာကား နံဘေးနားရှိ တဲပုတ်ကလေးအ ပေါ်တွင် ဟပ်ကာ တယိမ်းယိမ်း တနွဲ့နွဲ့ကလျက် ရှိလေ သည်။

သူသည် နီးသထက်နီးလာပြီးလျှင် အရသာ အင်မ တန်ရှိမည်ဟု အောက်မေ့လောက်သော ပူနွေးနွေး ထမင်းနံ့ ကို ရှူရှိုက်မိလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်တွင် ကား အလင်းရောင်သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ထွန်း လင်းစ ပြုလာလေပြီ။ သူသည် မိန်းမရွယ်အနီးသို့ ရောက် သွား၍ မီးဖိုအနီး၌ ရပ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲပုတ်ငယ်ကလေး အတွင်းမှ လူ ရွယ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီးလျှင် သူ့နောက်မှ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာပြန်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီမပါ၊ လုံချည်ကိုသာ ခပ်တို တို ဝတ်ထားကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ များကား ခပ်ဆင်ဆင်တူကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးပင် တဲပေါက်ဝမှနေ၍ အရှေ့ဘက် လင်းရောင်ခြည် ဝိုးဝါးဝါးကို ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြရာမှ “ဝါး” ခနဲ သမ်းထေလိုက်ကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ သူတို့သည် မီးဖိုဆီ သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ဧည့်သည်လူရွယ်အား သတိပြုလိုက် မိကြလေသည်။

“စောစောစီးစီး ဆရာလေး ဘယ်ကလာသလဲ” ဟု လူကြီးက မေးလိုက်လေသည်။ သူ့အသံမှာ ဖော်ရွေပုံ လည်း မပြု၊ ရိုင်းပျဟန်လည်း မရ။

“ရွာက လာတာပဲ။ ဒီဘက် မရောက်ဖူးလို့ သက် သက် လျှောက်လာတာပါ” ဟု ကုတ်အင်္ကျီ၊ သိုးမွေး ဦးထုပ်၊ မာဖလာစသည်တို့ကို စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင် ထားသော ဧည့်သည်လူရွယ်က ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေလိုက် လေ၏။

လူကြီးနှင့် သူ့ထက်ငယ် လူရွယ်တို့သည် မီးဖိုအနီး သို့ လျှောက်လာကြ၍ မီးလုံကြလေသည်။ မိန်းမရွယ်မှာ ကား သူ့အလုပ်ကိုသာ လုပ်မြဲလုပ်လျက် မီးဖိုပေါ်မှ

မြေအိုးတွင်သာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။ သူမ၏ ဖွာတာတာ ဆံစမှာ မျက်နှာပေါ်၌ အနှောင့်အယှက်ကင်း လွတ်စေရန် ကြိုးစာတစ်ခုဖြင့် စုပြုံချည်နှောင်ထားလေရာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် အခါများ၌ လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ဖွာရရာ ဝဲလျက်ရှိလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူမသည် မီးဖိုပေါ်မှ မြေအိုးကို လက်နှီးစုတ်ဖြင့် ချလျက် ဒန်လေ့တစ် ခုတွင်းသို့ ထမင်းရည်ကို ငဲ့နေသည်။ ထို့နောက် ထမင်းအိုး ကို မီးကျီပေါ်တွင် ပြန်နံ့ပေးထားလိုက်ရာမှ ထမင်းရည် လေ့ထဲသို့ ဆားအနည်းငယ် ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် မွှေနေ လေသည်။ လေ့တွင်းမှ ထမင်းရသည် မွှေကြိုင်စွာ ပျံ့နံ့ သွားသောအခါတွင် ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံး အားရ ပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်ကြပြီးလျှင် “ဆာလိုက်တာ” ဟု အိမ်ရှင် လူရွယ်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော အသံကြီးနှင့် ဆို လိုက်လေသည်။ လူကြီးဖြစ်သူကမူ...

“ဆရာလေးတို့ကတော့ မနက်စောစော ကာဖီ သောက်ကြမှာပေါ့နော်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးရာ ဒီရွာရောက်တော့ မသောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ထမင်းရည်ကလေး အဆာ ပြေ သောက်သွားပါလားဗျာ”

လူကြီးက “ငါပြောတာ ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလား” ဟူသော ဟန်မျိုးဖြင့် လောကွတ်ပြုလိုက်သောကြောင့် ဧည့်သည်လူရွယ်လည်း ဝမ်းမြောက်စွာပင် “ဟာ... သောက်တာပေါ့ ဦးကြီးရာ... ကောင်းမှာပဲ”

“ဟေ့ မယ်မှုံ၊ တစ်ခွက်ပိုငဲ့လိုက်ပါကွယ်” ဟု အိမ် သယ်လူရွယ်က မိန်းမရွယ်အား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့လေးယောက်သား မီးဖိုတစ်ပိုက်၌ပင် ဝိုင်း ဖွဲ့၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ကြရာက မိန်းမရွယ်ငဲ့ပေး သော ထမင်းရည် ပူနွေးနွေးကို စတင်မြည်းမိကြလေ၏။

“ဦးကြီးတို့... လယ်လုပ်ကြတာပေါ့နော်” ဟု ဧည့် သည် လူရွယ်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လယ်သမား-လယ်ပဲလုပ်တတ်တာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ ကနေပဲ လယ်စေ့နံ့ကြမလို့” ဟု အိမ်ရှင် လူရွယ်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲနေခဲ့သော မိန်းမ ရွယ်က “ဒါကြောင့် အဘနဲ့ ကိုညိုတို့ တမင်လာ စောစော

www.burmeseclassic.com

ကြီး ထကြတာပေါ့” ဟု ပြုံးပြုံးကလေး ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးနှင့် လူရွယ်တို့သည် သူတို့လက်ထဲမှ ထမင်းရည်ပန်းကန်များကို အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

“ဒါမှပဲ ကျုပ်တို့မိသားတစ်စုတွေ ဝဝလင်လင်ကလေး စားနိုင်ကြတော့မပေါ့ဗျာ” ဟု လူကြီးဖြစ်သူက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်လေ၏။

မိန်းမရွယ်သည် ကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ပွေ့ပိုက်လျက်ပင် သူ့အဘဆိုသူနှင့် ကိုညိုဆိုသူတို့အား ထမင်းရည် ထပ်ငဲ့ပေးရာက “ထပ်ထည့်ပါဦးတော်” ဟု စေတနာရှိစွာ ပြောလိုက်ရာ ဧည့်သည်လူရွယ်ကလည်း မငြင်းဆန်ဘဲ ခွက်ထိုးခံလိုက်လေသည်။

မိန်းမရွယ်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ ကလေးငယ်မှာကား ငြိမ်သက်စွာပင် နို့ချိုဖို့လျက် ရှိလေသည်။ သူကလေးမှာ ခေါင်းကလေးကို မိခင်၏ နို့အုံနှင့်လက်မောင်းအကြားတွင် အတင်းတိုးခွေ့လျက် အချမ်းဒဏ်မှ အကာအကွယ်ယူနေရှာလေသည်။ သူကလေး၏ နို့စို့သံမှာ ပြတ်ခနဲ၊ ပြတ်ခနဲပင် ပေါ်ထွက်လာတတ်လေသည်။

လူကြီးမှာကား ထမင်းရည်ကို မြိန်ယှက်စွာသောက်နေလေသည်။ သောက်ရာက...

“အင်း... ထမင်းရည်တောင် တယ်အရသာရှိပါကလား ဆရာလေးရယ်” ဟု ကျူးရင့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ လူရွယ်က “ဆရာလေး တလောက ကျုပ်တို့ဟာ ဒီထမင်းရည်ကလေးတောင် မသောက်နိုင်ကြဘူးဗျ” ဟု တိုင်တန်းသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

သူတို့သည် စကားပြောရင်း သောက်ရင်းနှင့်ပင် သူတို့၏ အေးစက်သော ကိုယ်လုံးများမှာ နွေးသလိုလိုရှိလာကြပြီးလျှင် မျက်နှာများတွင်လည်း အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်း၍ လာလေတော့သည်။

ဒီအချိန်တွင် လင်းရောင်ခြည်ဝယ် ရောင်စုံများ မြူးကွန့်လာလေပြီ။ နီကျင့်ကျင့်အရောင်သည် လောကဓာတ်ကို ပိုမို၍ အေးလာစေသယောင် ထင်ရလေသည်။ အိမ်ရှင်ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ကား အရှေ့ဘက်သို့မျက်နှာများ မူလိုက်ကြလေရာ သူတို့မျက်နှာများမှာ နံနက်ခင်းလင်းရောင်ခြည်ဖြင့် တောက်ပ၍ သွားလေသည်။ ဧည့်သည်

လူရွယ်လည်း သူတို့မျက်နှာမူရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရောင်ခြည်တွင် လှပစွာ ရပ်တည်လျက်ရှိသော တောင်တန်းကြီးကို မြင်၍ အိမ်ရှင်လူကြီး၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်မိပြန်သောအခါတွင်မူကား ကြည့်လင်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများတွင် နေရောင်ခြည်ဟပ်လျက်ရှိကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ရှင်ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့သည် လက်များကို အညောင်းဆန့်တန်းဟန် ပြုလိုက်ကြရာမှ “ကဲ... ငါတို့လည်း အလုပ်သွားကြဖို့တော်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်ကြလေသည်။ လူရွယ်သည် ဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဆရာလေးကော ကျုပ်တို့ လယ်ထွန်တာ လိုက်ကြည့်ဦးမလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ရွာကိုပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားရသောက်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ နောက်များမှ လာခဲ့ဦးမယ်”

အိမ်ရှင်လူကြီးသည် “ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် လက်ကြီးကိုရမ်းကာ ပြလိုက်ပြီးလျှင် “ဘယ်တော့မှဆို လာသာလာခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ စားသလို ဆရာလေးတို့ စားရသောက်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သားအဖနှင့်တူပုံရသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် လယ်ကွင်းကြီးဆီသို့ သွားကြ၍ နွားများ၊ ထွန်များကို ပြင်ဆင်နေကြလေတော့သည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်လဟာပြင်တွင်မူကား အလင်းရောင်သည် အတန်အတန် အကန့်အကန့် ဖြာဆင်းလျက်ရှိကာ အဆုံးအစမမျှော်မှန်းနိုင်သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတို့အား တလက်လက်တောက်ပစေလေတော့သည်။

ဧည့်သည်လူရွယ်လည်း လယ်သမားအိမ်ထောင်သည်တစ်စုနှင့်တကွ တဲပုတ်ကလေးအား တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်လျက်ရွာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

* * *

ဒါပဲဖြစ်ပေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြည်နူးစရာကောင်းသည်ဟူသော အချက်ကိုမူ သူသည် နား

www.burmeseclassic.com

မြန်မာဝတ္ထုတို(၁၉၁၂-၁၉၆၄)ပထမအုပ်

၂၀၃

လည်တော့ နားလည်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့ထက်တိုင် သူ့စိတ်ထဲ၌ တိတိကျကျ တစ်ခုမကျန် မှတ်မိနေသေးသည်။ အကြိမ်အခါ မရေတွက်နိုင်တော့အောင် သည်အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့မိသည်။ ထိုအခါတိုင်း၊ ထိုအခါတိုင်း တိမ်မြုပ်မှုပျောက်ကွယ်လုနီးနီး အကြောင်းအရာကလေးတို့သည် အသေးစိတ်၍ စိတ်၍

ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပေသည်။

ကြည်နူးစရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု။

အတွဲ-၂၊ အမှတ်-၁၄၊ ၁၉၄၈၊ ဇူလိုင်၊
ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း